

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

po rozpoznaniu w sprawie **D. G. i innych**
oskarżonych z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
na posiedzeniu w dniu 26 października 2016 r.,
zażalenia oskarżyciela subsydiarnego W. G.
na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV WKK (...)
o odmowie przyjęcia kasacji złożonej przez oskarżyciela subsydiarnego
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K. nie uwzględnił zażalenia oskarżyciela subsydiarnego W.G. i utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 23 marca 2016 r. w sprawie sygn. II K (...) o częściowym umorzeniu postępowania (o czyn z art. 278 § 1 k.k.- opisany w pkt 2 subsydiarnego aktu oskarżenia) w oparciu o przesłankę z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k.

W dniu 8 lipca 2016 r. W. G. złożył pismo zatytułowane „skarga kasacyjna”, w którym zakwestionował decyzje sądów obu instancji domagając się osądzenia sprawców przestępstwa popełnionego na jego szkodę.

Zarządzeniem z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV WKK (...) odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez W. G. w dniu 8 lipca 2016 r. jako złożonej przez

osobę nieuprawnioną. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że zgodnie z art. 519 k.p.k. strony mogą wnieść kasację tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Tymczasem złożona do akt sprawy skarga oskarżyciela posiłkowego skierowana jest przeciwko prawomocnemu postanowieniu sądu drugiej instancji. Zwrócono także uwagę, że nieusuwalność braku formalnego, jakim obarczone jest pismo oskarżyciela subsydiarnego wyklucza konieczność ewentualnego wzywania go do uzupełnienia braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie kasacji przez obrońcę będącego adwokatem.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył W. G. ponownie domagając się prowadzenia postępowania i ukarania sprawców przestępstwa określanego mianem „napadu rabunkowego” popełnionego na jego osobie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezależnie od zgłoszonej w zażaleniu argumentacji, zażalenia nie można było uwzględnić, skoro oczekiwane przez skarżącego rozwiązanie, polegające na przyjęciu i rozpoznaniu kasacji stałoby w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa. Jedynie na marginesie analizując wniesiony środek odwoławczy dostrzec można intencję jego autora, która w sposób jednoznaczny wskazuje na chęć poddania kontroli Sądu Najwyższego prawomocnej decyzji sądu o umorzeniu postępowania w tej sprawie. Temu służyć ma przywołany w treści zażalenia wywód jego autora, przekonujący o wyrządzonej mu krzywdzie. Rzecz jednak w tym, że rozpoznając wniesiony w tym postępowaniu środek odwoławczy kompetencje Sądu Najwyższego ograniczały się wyłącznie do sprawdzenia prawidłowości (zgodności z prawem) zaskarżonego tym zażaleniem zarządzenia. Ta zaś w realiach tego postępowania nie może budzić wątpliwości. Wobec treści art. 519 k.p.k. oraz art. 521 k.p.k. jest przecież oczywiste, że w sytuacji zaskarżenia kasacją nie wyroku sądu odwoławczego, ale wydanego postanowienia, strona inna niż podmioty wymienione w art. 521 k.p.k., pozostaje osobą nieuprawnioną. W myśl art. 521 § 1 k.p.k. do wniesienia tzw. kasacji nadzwyczajnej od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie, a więc i postanowienia sądu odwoławczego utrzymującego w mocy postanowienie o umorzeniu postępowania, uprawniony jest tylko Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich.

Z tych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.